

som ikke bliver mindre, selv om det multi-laterale arbejde bliver større.

Jeg må sige, at alt taget i betragtning finder jeg ikke, at forslaget her er et særlig seriøst grundlag for en diskussion om vores udenrigspolitik. Regeringen kan selvfølgelig ikke støtte forslaget.

Jeppe Kofod (S):

Først og fremmest vil jeg gerne sige, at selve begrebet en uafhængig udenrigspolitik virker lidt paradoksalt – en uafhængig udenrigspolitik, som Enhedslisten med det her beslutningsforslag foreslår, at Danmark skal føre.

Det er en kendt sag, at alle lande har indbyrdes relationer og samarbejder med hinanden, og det synes jeg rent faktisk, vi skulle glæde os over snarere end at begræde det, som man godt kunne få opfattelsen af at Enhedslisten med dette forslag gør.

Vi synes rent faktisk i Socialdemokratiet, at den danske regering fører en meget flot og aktiv udenrigspolitik, der afspejler, at den kolde krig er slut, og at kold krig i høj grad er blevet afløst af varmt venskab. For et land med en begrænset størrelse som Danmark er det afgørende, at vi søger aktiv indflydelse i internationale organisationer og samarbejdsfora for derved at præge beslutningerne i den retning, vi ønsker. Det gør vi eksempelvis i EU, FN, OSCE, osv.

Et godt eksempel er, at vi meget stærkt har præget EU-samarbejdet gennem de senere år bl.a. i forhold til udvidelsen af EU med de øst- og centraleuropæiske lande, der vel er det største freds- og stabilitetsprojekt i Europas historie. Efter bl.a. dansk indsats blev alle ansøgerlande ved EU-topmødet i Helsingfors i december 1999 stillet i samme række i forhold til optagelse i EU, og dermed er vi godt på vej til at skabe et helt og ikke delt Europa.

Et andet eksempel er Amsterdamtraktaten, hvor Petersberg-opgaverne, det vil sige opgaver rækkende fra forebyggelse af konflikter til fredsskabende aktioner, er skrevet ind. Ikke mindst krisen på Balkan har jo netop gjort det klart, at EU skal blive bedre til både at forebygge og løse kriser i nærområdet. Derfor er der brug for en stærkere fælles udenrigs- og sikkerhedspolitisk dimension i EU-samarbejdet.

Der er heller ingen tvivl om, at perspektivet om medlemskab af EU for de øst- og centraleuropæiske lande, balkanlandene osv., medvirker til at skabe stabilitet i Europa. Jeg synes, at

det står helt klart, når man tænker på de mange begivenheder, som nemt kunne have ført til en krise, men som ikke gjorde det. Nogle eksempler er jo delingen af Tjekkoslovakiet, indførelse af en ny statsborgerskabslov i Letland, som stillede de russiske statsborgere langt bedre end tidligere, mindretalsproblemer i Centraleuropa osv., osv.

I den sammenhæng bør man også huske på, at Danmark ligger helt i top i forhold til at yde et virkningsfuldt bidrag til at skabe en bedre verden, hvor målet er, at ingen er nødt til at flygte fra krig, forfølgelse, sult og elendighed.

Vores størrelse taget i betragtning yder Danmark med udviklings- og miljøbistand, monetære indsatser, et stort bidrag til at skabe en verden i bedre balance økonomisk, socialt og miljømæssigt. Derved er vi med til at fjerne mange af årsagerne til voldelige konflikter og nye flygtningsstrømme.

Vi er også det EU-land, der i forhold til vores størrelse bidrager mest til den fredsskabende indsats på Balkan, idet vi har 245 fredsbevarende soldater pr. million indbygger. Dermed er Danmark både med til at forebygge og løse kriser og konflikter. Den kolde krigs ophør har i virkeligheden medført et opgør med bipolariteten og dermed et opgør med, at to blokke, henholdsvis Sovjetunionen og USA, i høj grad regulerede verdenspolitiske spørgsmål.

Men jeg må unægtelig sige, at man nærmest får indtrykket af, at vi stadig væk befinder os i den bipolar koldkrigsverden, når man læser bemærkningerne til beslutningsforslaget. Udviklingen i form af NATO's åbning med nye medlemmer, organisationens arbejde med en række nye lande, herunder ikke mindst

Rusland, bliver af forslagsstillerne omtalt på følgende måde: »Denne udvikling lægger gift for en generel nedrustning i hele Europa og ses af Rusland som en militær inddæmning af Rusland.« Arbejdet med udfoldelsen af Amsterdamtraktatens Petersberg-opgaver, som er vigtige ikke mindst set i lyset af tragedien i Kosovo, bliver udlagt som en militarisering af EU.

Jeg håber selv, at forslagsstillerne kan se, at det må være på tide at lægge koldkrigsretorikken på hylden og bryde den indre mur ned. Jeg vil gerne understrege, at vi i Socialdemokratiet varmt støtter den aktive danske udenrigspolitiske linje, som regeringen fører, og vi afviser derfor også beslutningsforslaget.